

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **L. D.**, zastoupena JUDr. Evou Hlaváčkovou, advokátkou, se sídlem Petrovická 16/1476, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2011, č. j. MHMP 1055313/2011, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2012, č. j. 4 Ad 8/2012 - 39,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, advokátce JUDr. Evě Hlaváčkové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 3146 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí kasační stížností proti shora uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2011, č. j. MHMP 1055313/2011. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 10, č. j. 49501/2011/AAJ ze dne 5. 10. 2011, jímž nebyla stěžovatelce přiznána dávka mimořádné okamžité pomoci z důvodu

hrozby vážné újmy na zdraví. O nákladech řízení před městským soudem bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[2] Městský soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatelka požádala dne 7. 9. 2011 Úřad Městské části Praha 10 o mimořádnou okamžitou pomoc z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví, přičemž z připojeného protokolu vyplývalo, že stěžovatelka hradí měsíční nájemné ve výši 8854 Kč, zálohy za služby ve výši 342 Kč měsíčně, zálohu za dodávku plynu 1180 Kč měsíčně a zálohu za dodávku elektrické energie ve výši 690 Kč měsíčně. Stěžovatelka je od r. 2008 příjemkyní invalidního důchodu III. stupně ve výši 10 294 Kč měsíčně a pobírá příspěvek na bydlení ve výši 2761 Kč. Sama užívá obecní byt o velikosti 3 + 1 o ploše 95,88 m². Výměnu bytu nemůže uskutečnit, neboť vlastník nemovitosti jí odmítl poskytnout odstupné za rekonstrukce provedené jejím nákladem. Po úhradě všech výdajů na bydlení jí na zajištění základních životních potřeb zbývá něco málo přes 1000 Kč měsíčně. Nemá proto dostatečné prostředky na úhradu léků a všech poplatků ve zdravotnictví. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně městský soud zjistil, že správní orgán I. stupně vyšel z toho, že částka příjmu stěžovatelky po odečtení přiměřených nákladů na bydlení činí 6 691 Kč a tudíž není nižší než částka živobytí (3126 Kč). Nebyla tak splněna rovněž podmínka pro nárok na doplatek na bydlení podle § 33 odst. 3, který nebyl stěžovatelce přiznán. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že stěžovatelce vážná újma na zdraví nehrozí, a proto jí nevzniká nárok na mimořádnou okamžitou pomoc podle ust. § 36 odst. 1 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“). Žalovaný svým rozhodnutím potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a doplnil, že jako podpůrný důvod též to, že podle ust. § 37 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi výše okamžité mimořádné pomoci osobě uvedené v § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi se stanoví k doplnění příjmů do výše existenčního minima osoby, která není nezaopatřeným dítětem podle ust. § 5 odst. 1 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu (dále jen „zákon o životním a existenčním minimu“) do částky 2 020 Kč. Při příjmu stěžovatelky ve výši 13 055 Kč by ani nebylo možno stanovit výši mimořádné okamžité pomoci v souladu s ust. 37 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi.

[3] Městský soud konstatoval, že stěžovatelka nebyla poživatelkou příspěvku na živobytí, protože částka příjmu po odečtení přiměřených nákladů na bydlení činila 6691 Kč a tedy nebyla nižší než částka živobytí 3126 Kč. V případě stěžovatelky proto přicházelo v úvahu posouzení otázky, zda je osobou uvedenou v § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi.

[4] Městský soud poukázal na to, že již podle označení této dávky se jedná o mimořádnou okamžitou pomoc, tedy o pomoc v případě mimořádně hrozící vážné újmy na zdraví. Z žádosti stěžovatelky přitom soud dovodil, že se v případě stěžovatelky nejednalo mimořádnou situaci. Stěžovatelka sama užívá byt 3+1 a výše jejího invalidního důchodu činila 10 294 Kč, byl jí navíc poskytován příspěvek na bydlení ve výši 2761 Kč; celkový příjem tedy byl 13 055 Kč měsíčně. Soud poukázal na to, že pokud má výše mimořádné okamžité pomoci doplnit příjem do výše existenčního minima osoby, která není nezaopatřeným dítětem (částka 2020 Kč), nejedná se o případ stěžovatelky při jejím příjmu 13 055 Kč. Soud neshledal pochybení v postupu správních orgánů a konstatoval, že stěžovatelka nesplňuje podmínky stanovené zákonem o pomoci v hmotné nouzi.

[5] Městský soud se rovněž vyjádřil k námitkám stěžovatelky směřujícím k porušení Ústavy, Listiny základních práv a svobod, mezinárodních dohod a Evropské sociální charty. Stěžovatelka neuvedla, v čem toto porušení spatřuje. Nestačí uvést pouze články jednotlivých předpisů, je třeba konkrétně dovodit, jakým jednáním se porušení těchto předpisů správní orgán dopustil. Městský soud rovněž uvedl, že nedospěl k závěru, že by relevantní ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi byla v rozporu s Ústavou, Listinou základních práv a svobod, nebo Sociální chartou.

II. Kasační stížnost

[6] Proti tomuto rozsudku krajského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností ze dne 7. 9. 2012. V této kasační stížnosti stěžovatelka namítla, že se městský soud nevypořádal s tvrzením o porušování práv stěžovatelky podle čl. 1 a čl. 4 Ústavy, čl. 1, čl. 3 odst. 3, čl. 4, čl. 10 odst. 1, čl. 30 odst. 1 a 2 a čl. 31 Listiny základních práv a svobod a také porušením čl. 11 odst. 1 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech, čl. 16 Evropské sociální charty, čl. 4 Dodatkového protokolu k Chartě.

[7] Městský soud se dále podle názoru stěžovatelky nevypořádal s evidentní rozporností předpisů stejné právní síly. Stěžovatelka upřesnila, že se má jednat o výpočet přiměřených nákladů na bydlení, kdy se příjem žadatele násobí koeficienty 0,30 nebo 0,35 oproti jednostrannému zvyšování nájemného zákonem č. 107/2006 Sb., o jednostranném zvyšování nájemného. Nájemné bylo stěžovatelce zvýšeno od roku 2008 o 178,1%, tj. o 8067 Kč. Rozpornost předpisů dovozuje stěžovatelka dále z rostoucích cen energií a dalších nákladů spojených s bydlením, jako jsou vodné a stočné, jakož i z rostoucí daňové zátěže promítající se do cen potravin, léků, služeb, oproti opakovanému rušení sociálních dávek bez náhrad a nedostatečné valorizaci důchodů.

[8] Stěžovatelka požádala Nejvyšší správní soud o zrušení koeficientů 0,30 a 0,35 ve všech dotčených sociálních zákonech a jejich nahrazení větou „*odůvodněné cílové náklady na bydlení*“. Stěžovatelka požádala Nejvyšší správní soud o okamžité zrušení plateb všech zavedených a zdražených regulačních poplatků u lékařů, v nemocnicích, lékárnách a jiných ústavech pro držitele ZTP, ZTP/P a příjemce starobního důchodu od 65 let výše. Dále stěžovatelka žádala zrušení napadeného rozsudku a přiznání náhrady nákladů řízení.

[9] Ustanovená zástupkyně stěžovatelky doplnila kasační stížnost podáním ze dne 23. 1. 2013. V doplnění kasační stížnosti uvedla, že stěžovatelka podává kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť stěžovatelka se považuje za osobu v hmotné nouzi podle ust. § 2 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi a současně uvádí, že „splňuje podmínky poskytnutí mimořádné okamžité pomoci podle ust. § 37 písm. a)“ zákona o pomoci v hmotné nouzi.

[10] Stěžovatelka zdůrazňuje, že podle důvodové zprávy se má osoba pro účely poskytnutí dávky mimořádné okamžité pomoci posuzovat individuálně a že mimořádná okamžitá pomoc je dávkou, u které není stanovena pevná hranice příjmu, přičemž musí jít o osobu, která nemá dostatečné finanční prostředky ani majetek takový, aby mohla nepříznivou situaci řešit vlastními silami. Podle názoru stěžovatelky rozhodnutí správních orgánů obou

stupňů překročila mez správního uvážení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a projevila se v nich libovůle správních orgánů.

[11] Závěr městského soudu, že stěžovatelka nesplňuje podmínky poskytnutí mimořádné okamžité pomoci podle § 37 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, protože stěžovatelčin příjem přesahuje výši existenčního minima, považuje stěžovatelka za nesprávný. Stěžovatelka je invalidní ve III. stupni invalidity, proto na ni nelze (s ohledem na ust. § 5 odst. 2 zákona o životním a existenčním minimu) aplikovat ust. § 5 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu. Z toho vyplývá, že i pokud příjem stěžovatelky činí 13 055 Kč, má nárok na dávku a výši mimořádné okamžité pomoci je možno určit v souladu s ust. § 37 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi.

[12] Stěžovatelka dále zdůraznila, že o poskytnutí dávky mimořádné okamžité pomoci požádala s ohledem na to, že výdaje na zdravotní péči (poplatky u lékařů a v lékárnách, doplatky na léky apod.), které vynaložila v období od září do 12. 10. 2011 v částce 1 082 Kč, ji finančně zatížily natolik, že již neměla a dosud nemá další prostředky na nezbytnou lékařskou péči. Stěžovatelka z důvodu nedostatku finančních prostředků nedochází na lékařská vyšetření, která jsou pro ni životně důležitá.

[13] Žalovaný se nejprve ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 25. 3. 2013, které posléze doplnil podáním ze dne 4. 4. 2013. Podle názoru žalovaného výdaje spojené s úhradou za léky a lékařské ošetření nelze považovat podle zákona o pomoci v hmotné nouzi za výdaje, které by bylo možné hradit z prostředků dávek pomoci v hmotné nouzi. Dávky pomoci v hmotné nouzi nejsou určeny k zajištění zdravotní péče. Podle § 11 odst. 1 písm. d) a e) zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění (dále jen „zákon o veřejném zdravotním pojištění“) má pojištěnec právo na zdravotní péči bez přímé úhrady a na léčivé přípravky a potraviny pro zvláštní účely bez přímé úhrady, jde-li o léčivé přípravky a potraviny pro zvláštní lékařské účely hrazené ze zdravotního pojištění a předepsané v souladu s tímto zákonem. Podle § 13 odst. 1 téhož zákona se ze zdravotního pojištění hradí zdravotní péče poskytnutá pojištěnci s cílem zachovat nebo zlepšit jeho zdravotní stav. Podle ust. § 32 zákona o veřejném zdravotním pojištění požádá-li pojištěnec o vydání jiného léčivého přípravku se stejnou léčivou látkou, se stejnou cestou podání a stejnou lékovou formou, nahradí jej lékárna jiným léčivým přípravkem s nižším doplatkem, pokud předepisující lékař na receptu nevyznačil, že předepsaný léčivý přípravek nelze nahradit. Žalovaný současně odkazuje na ust. § 16 citovaného zákona, podle kterého zdravotní pojišťovna hradí ve výjimečných případech zdravotní péči jinak zdravotní pojišťovnou nehrazenou, je-li její poskytnutí z hlediska zdravotního stavu pojištěnce jedinou možností zdravotní péče.

[14] Žalovaný zároveň zdůrazňuje, že osoby v hmotné nouzi jsou podle ust. § 16a odst. 2 písm. d) zákona o veřejném zdravotním pojištění osvobozeny od regulačních poplatků, proto nelze na regulační poplatky přispívat dávkami hmotné nouze.

[15] Žalovaný rovněž upozorňuje, že v tomto soudním řízení není dána možnost zrušit koeficienty stanovené právními předpisy, resp. je nahradit jinou formulací.

[16] Žalovaný zdůrazňuje, že ve správním řízení došlo k řádnému individuálnímu posouzení příjmů a celkových sociálních a majetkových poměrů stěžovatelky. V rámci

„individuálního“ uvážení byl učiněn závěr, že stěžovatelce nehrozí vážná újma na zdraví. Zákon o životním a existenčním minimu se pak nepoužívá ve vztahu k dalším právním předpisům. Při rozhodování podle zákona o pomoci v hmotné nouzi proto správní orgán vychází z ust. § 37 písm. a) tohoto zákona, kde je stanoven postup stanovení výše mimořádné okamžité pomoci, tj. k doplnění příjmu do výše existenčního minima osoby, která není nezaopatřeným dítětem. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka není nezaopatřeným dítětem, nebylo by ani výši mimořádné okamžité pomoci podle ust. § 37 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi stanovit.

[17] Závěrem žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatelka je též zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[19] Námitky stěžovatelky uvedené v kasační stížnosti lze podle názoru Nejvyššího správního soudu podřadit pod stížnostní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a dále pak pod stížnostní důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) téhož zákona, jak stěžovatelka sama v doplnění kasační stížnosti uvádí.

[20] K námitce stěžovatelky směřující k nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu napadeného kasační stížností Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. byl městský soud povinen přezkoumat rozhodnutí napadené žalobou stěžovatelky v mezích žalobních bodů. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu musí být ze žalobních bodů patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, což vyplývá z ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 – 40 nebo rozsudek ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 – 42.) Pokud tedy žalobce v žalobě uvede pouze obecné odkazy na ustanovení právních předpisů, která byla podle jeho názoru porušena, nejde o žalobní bod ve smyslu shora uvedených ustanovení s. ř. s. (k tomu srov. druhý z výše citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu, ze kterého se podává: *„Žalobním bodem však není uvedení ustanovení správního řádu, které měl žalovaný porušit, je-li z hlediska skutkových důvodů jen obecně odkázáno na spisový materiál.“*). Jelikož stěžovatelka v žalobě k městskému soudu uvedla pouze obecně ustanovení právních předpisů, která byla podle jejího názoru porušena, ale neuvedla žádné skutkové a právní důvody, pro které podle jejího názoru lze toto porušení shledat, městský soud nepochybil, když se k těmto námitkám v žalobě uvedl pouze obecně, že se těmito námitkami nebude zabývat. Takto uvedené námitky není možno považovat za žalobní body způsobilé soudního přezkumu.

[21] Pokud jde o stěžovatelkou namítanou rozpornost předpisů stejné právní síly, resp. nedostatečnost koeficientů pro výpočet přiměřených nákladů na bydlení, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tyto koeficienty vůbec nebyly v projednávané věci správními

orgány aplikovány. V takovém případě se Nejvyšší správní soud ani nemohl zabývat případnou protiústavností stěžovatelkou zmiňovaných předpisů. Nejvyšší správní soud také pro úplnost poznamenává, že není nadán pravomocí rušit či měnit právní předpisy, jak požaduje stěžovatelka. Soudy obecně nejsou nadány pravomocí zrušit ustanovení zákona, mohou však učinit návrh k Ústavnímu soudu podle článku 95 odst. 2 Ústavy, mají-li za to, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem. Vzhledem k tomu, že stěžovatelkou napadané zákonné koeficienty vůbec nebyly v projednávané věci aplikovány, nebyl by Nejvyšší správní soud oprávněn návrh Ústavnímu soudu podat ani v hypotetickém případě, že by se se stěžovatelčinou argumentací ztotožnil.

[22] Jak vyplývá ze správního spisu, stěžovatelka dne 7. 9. 2011 podala žádost o poskytnutí mimořádné okamžité pomoci z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví. Podle ust. § 36 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi ve znění účinném v době vydání rozhodnutí žalovaného *„Nárok na mimořádnou okamžitou pomoc má*

a) osoba uvedená v § 2 odst. 3,

b) osoba uvedená v § 2 odst. 4 a 5, pokud je považována za osobu v hmotné nouzi,

c) osoba uvedená v § 2 odst. 6, pokud je považována za osobu v hmotné nouzi.“

[23] Podle ust. § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi *„Osoba se považuje za osobu v hmotné nouzi též, jestliže nesplňuje podmínky uvedené v odstavci 2, avšak s přihlédnutím k jejím příjmům, celkovým sociálním a majetkovým poměrům jí brozí vážná újma na zdraví.“*

[24] Z uvedeného vyplývá, že ust. § 2 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi není relevantní pro posouzení nároku na dávku mimořádné okamžité pomoci z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví. To již konstatoval Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 23. 11. 2011, č. j. 3 Ads 113/2011 – 46, ze kterého se podává: *„Jak vyplývá z jazykového, logického a systematického výkladu citovaných ustanovení zákona č. 111/2006 Sb., v případě hrozící vážné újmy na zdraví orgán pomoci v hmotné nouzi neposuzuje, zda je osoba žádající o dávku v hmotné nouzi osobou v hmotné nouzi ve smyslu § 2 odst. 2 téhož zákona, neboť tuto podmínku osoba pro získání mimořádné okamžité pomoci z tohoto důvodu splňovat nemusí.“*

[25] V citovaném rozsudku také Nejvyšší správní soud uvedl, že *„Mimořádná okamžitá pomoc, jak plyne ze samotného jazykového výkladu tohoto pojmu, je dávkou jednorázovou pro osoby ocitající se v takové mimořádné situaci, která vyžaduje okamžitou pomoc, ať už peněžitou či věcnou. Prostřednictvím mimořádné okamžité pomoci tak může být poskytnuta pomoc v situacích nepříznivého a mimořádného charakteru, kdy není osoba v hmotné nouzi, ale je jí vhodné bezprostředně poskytnout pomoc, což však nevylučuje, aby tato pomoc byla poskytnuta též osobě pobírající příspěvek na živobytí a v hmotné nouzi se již nacházející. Mimořádná okamžitá pomoc může být jak fakultativní dávkou, tak i dávkou nárokovou (jako je tomu právě v případě osoby, již hrozí vážná újma na zdraví), u které není stanovena pevná hranice příjmu; záleží tedy na správní úvaze orgánu pomoci v hmotné nouzi, zda a v jaké výši tuto dávku poskytne, přičemž tento postup může správní soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. Zdejší soud dále podotýká, že s ohledem na skutečnost, že jde o dávku poskytovanou podle zákona o pomoci v hmotné nouzi, musí jít o osobu, která nemá dostatečné finanční prostředky ani takový majetek, aby mohla nepříznivou situaci řešit vlastními silami (rozsudek ze dne 19. 1. 2011, č. j. 3 Ads 126/2010 – 70, přístupný na www.nssoud.cz).“*

[26] Stěžovatelka však nijak nekonkretizovala, v čem spatřuje překročení mezí správního uvážení žalovaného a správního orgánu I. stupně. Nejvyšší správní soud též pro úplnost podotýká, že (jak vyplývá z výše uvedeného) stěžovatelkou požadovaná dávka mimořádné okamžité pomoci z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví je dávkou obligatorní.

[27] Nejvyšší správní soud též poukazuje na závěry svého rozsudku ze dne 26. 11. 2008, č. j. 6 Ads 98/2008 – 53, publikovaný pod č. 2337/2011 Sb. NSS, ze kterého vyplývá, že „Zákon č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, nepředstavuje vůči zákonu č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, *lex specialis* (především nemají stejný předmět úpravy); pokyn obsažený v § 5 odst. 2 zákona o životním a existenčním minimu omezující možnost použít existenční minimum u některých skupin osob proto na pomoc v hmotné nouzi podle zákona o pomoci v hmotné nouzi nedopadá.“ Proto nelze přisvědčit námitce stěžovatelky, že v jejím případě nelze s ohledem na ust. § 5 odst. 2 zákona o životním a existenčním minimu aplikovat ust. § 5 odst. 1 téhož zákona. Argumentaci městského soudu ohledně nemožnosti stanovení výše dávky mimořádné okamžité pomoci z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví v případě stěžovatelky v souladu s ust. § 37 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi tak lze považovat za správnou.

[28] Důvody, které vedly stěžovatelku k žádosti o dávku mimořádné okamžité pomoci z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví, pak nejsou pro soudní přezkum v projednávané věci relevantní. Nejvyšší správní soud konstatuje, že po přezkoumání kasační stížnosti napadeného rozhodnutí městského soudu neshledal pochybení v postupu městského soudu ani žalovaného.

[29] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

IV. Náklady řízení

[30] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované nenáleží právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (srov. ust. § 60 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

[31] Stěžovatelce byla ustanovena usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2012, č. j. 6 Ads 123/2012 – 17 zástupkyní JUDr. Eva Hlaváčková, advokátka. Ustanovená zástupkyně stěžovatelky vyčíslila svou odměnu přípisem ze dne 11. 3. 2013 a ze dne 26. 3. 2013 a doložila, že je plátkyní DPH. Ustanovená zástupkyně stěžovatelky požadovala přiznání odměny za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, první porada s klientem dne 18. 1. 2013 podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, doplnění kasační stížnosti podáním ze dne 25. 1. 2013 podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu). Poradu s klientkou dne 18. 1. 2013 zároveň ustanovená zástupkyně stěžovatelky doložila kopií protokolu z jednání s klientkou.

[32] Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že není možné přiznat ustanovené zástupkyni stěžovatelky odměnu za převzetí a přípravu zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, neboť odměna za tento úkon právní služby náleží pouze, pokud je právní služba poskytována na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb, nikoliv tedy v případě ustanovení zástupce soudem. Ustanovená zástupkyně stěžovatelky však kromě

převzetí a přípravy zastoupení doložila také první poradu s klientkou, proto jí Nejvyšší správní soud přiznává odměnu podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, podle něhož náleží odměna za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem, a to ve výši 1000 Kč (srov. ust. Čl. II vyhlášky 486/2012 Sb., § 9 odst. 2, § 7 bod 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif ve znění účinném od 1. 1. 2013). Za sepis a podání doplnění kasační stížnosti pak náleží ustanovené zástupkyni stěžovatelky odměna ve výši 1000 Kč (srov. ust. Čl. II vyhlášky 486/2012 Sb., § 9 odst. 2, § 7 bod 3 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif ve znění účinném od 1. 1. 2013). Za oba úkony právní služby též náleží ustanovené zástupkyni stěžovatelky náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 v celkové výši 600 Kč. Nejvyšší správní soud rovněž přiznanou odměnu za zastupování zvýšil o DPH. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky tedy náleží odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 3146 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. dubna 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu